

Lucy
Diamond

UUSIEN
ALKUJEN
TALO

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The House of New Beginnings*
© Lucy Diamond 2017

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-43951-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

*Rakkaudella Martinille –
ja monille onnellisille vuosille talossa numero kolme.*

Kiitokset

Kirjoitan kiitoksia *Uusien alkujen taloon* muuttolaatikoiden ja pakkausteippirullien keskellä: mekin olemme muuttamassa uuteen kotiin ja kohti omaa uutta alkuaamme. Toivottavasti saamme yhtä ihania naapureita kuin tämän kirjan hahmot!

Koko elämän paneminen uusiksi on joskus paikallaan, mutta toisaalta mikään ei päihitä sitä, kun saa työskennellä vuodesta toiseen tuttujen, hienojen ihmisten kanssa. Itse en keksi parempaa väkeä kuin tiimini Pan Macmillanilla. Ennen kaikkea haluan kiittää Caroline Hoggia, mestarikannustajaa ja yksinkertaisesti inspiroivaa kustannustoimittajaa, jonka jäljiltä kirjani ovat aina piirun verran parempia. Kiitoksensa ansaitsevat myös Anna Bond, Katie James, Alex Saunders, Jeremy Trevathan, Stuart Dwyer, Jo Thomson, Emma Bravo, Kate Bullocks, Kate Tolley, Nicole Foster ja aivan koko mahtava konkkaronkka.

Suosionosoitukset ansaitsee myös veitsenterävä ja muutenkin upea kirjailija-agentti Lizzy Kremer David Higham Associatesilta: kiitän häntä luovuudesta ja näkemyksestä sekä siitä, että hän puhuu aina suoraan ja kaunistelematta. Lizzy on agenttien ykkönen.

Suuret kiitokset Jo Whitelle ja Kate Harrisonille heidän rakkaudestaan Brightoniiin sekä tietenkin pubivinkeistä ja lyömättömistä yhteisistä illoista kaupungilla. Erityiskiitokset myös Gatesheadin kirjastoon saapuneelle yleisölle, joka sai ensimmäisenä kuulla näytteen tästä kirjasta ja reagoi siihen juuri niin kuin olin toivonut – kiitos myös hyvistä nimiehdotuksista!

Kiitos rakkaille Martinille, Hannahille, Tomille ja Hollylle, jotka jaksavat aina tukea minua ja kehitellä juonikuvioita ruokapöydässä.

Lopulta, kuten aina, kiitos sinulle, kun tartuit tähän kirjaan ja halusit lukea sen. Toivon sinulle mukavia lukuhetkiä!

Sea View Housen ilmoitustaulu:

HUOM!
Asukkaat

Postien lajittelu huoneistokohtaisiin lokeroihin on asukkaiden vastuulla. Postoja EI SAA jättää lojumaan aulaan. Se luo epäsiistin vaikutelman ja on tulipaloriski. Alla asukkaiden tiedot lajittelua varten:

- As. 1 Rosa Dashwood*
- As. 2 Joanna ja Beatrice Spires*
- As. 3 Michael Donovan ja Dominic Sanders*
- As. 4 Charlotte Winters*
- As. 5 Margot Favager*

Angela Morrison-Hulme
Isännöitsijä

Prologi

Charlotte näki unta Katesta. Tällä kertaa he olivat kauniissa puutarhassa, ihan vain kahdestaan. Magnoliat olivat täydessä kukassa, linnut lauloivat ja vaaleanpunaiset tulppaanit huojuivat hiljaa lempeässä kevätuulessa. *Voi Kate, Charlotte ajatteli onnellisena, siinäähän sinä olet! Se oli sittenkin pelkkä väärinkäsitys. Olen koko ajan luullut väärin, eikä kukaan kertonut!*

Hän tuijotti herkeämättä Katen kasvoja. Pikkuista ruusuista, pyöreitä omenaposkia, hahtuvaista tummaa tunkaa. ”Luulin, että menetin sinut”, hän lausui ihmeissään, painoi tytön tiukasti syliinsä ja haisteli mietoa vauvaöljyn tuoksua. Hän ei osannut päättää, itkeäkö vai nauraa siitä suunnattomasta helpotuksesta, että hän sai taas tuntea Katen pehmoisen posken omaansa vasten. Se oli maailman paras tunne. ”Missä ihmeessä olit koko ajan? Miksei kukaan kertonut, että olet täällä?”

”Seuraavaksi kello seitsemän uutiset”, totinen ääni lausui särkien lumouksen, ja koko maailma tuntui kirkastuvan ikävästi, kuin armoton aurinko olisi tullut häikäisevänä esiin pilven takaa. Charlotte ei ollut huomaavinaan. *Ei kiinnosta*, hän ajatteli ja piteli tytärtään tiukemmin sylissään.

”Neljäkymmentäyhdeksänvuotias mies on vangittu epäilyttynä poliisimurhasta”, sama ääni jatkoi, ja kylmä tuuli puhalsi unipuutarhan läpi saaden tulppaanit varistamaan terälehtensä. Charlotte katsoi alas syliinsä, mutta Kate oli kadonnut.

*”Ei”, Charlotte sanoi ja käännähti hädissään ympäri.
”Kate!”*

”Paavi Franciscuksen odotetaan puhuvan tänään tiedotusvälineille...”

*”Ei!” Charlotte parahti uudestaan, kun unikuva hänen ympärillään pirstoutui kiiltäviksi sirpaleiksi. Täytyisi vain päästä takaisin, hän ajatteli epätoivoisena ja veti peiton pänsä yli vaimentaakseen radion äänen. Hänen pitäisi vain palata siihen hetkeen, jolloin he olivat olleet yhdessä, vain hän ja Kate, kun kaikki oli ollut taas hyvin. *Onnellista.**

”Pääministeri saa osakseen kovaa kritiikkiä...”

Mene pois. Charlotte ei halunnut päästää pääministeriä tunkemaan peiton alle, ja hän kurotti painamaan kello-radion torkkunappia. Hän oli nimittäin tietenkin omassa sängyssään eikä missään puutarhassa. Hän oli kolmekymmentäkahdeksänvuotias ja heräsi yksin pienessä asunnossa, niin kuin hän heräsi nykyään joka ikinen aamu.

Ja Kate puolestaan... No, Kate oli poissa eikä tulisi enää koskaan takaisin.

Luku 1

Georgie Taylor nykäisi käsijarrun päälle, sammutti moottorin ja vilkaisi pientä vihreäkarvaista oliota, jonka elämäntehtävänä oli killua hänen autonsa taustapeilissä. ”Perillä ollaan”, hän sanoi karvaturrille ja pyöräytti ensin toista ja sitten toista kivistävää olkapäätään yrittäen muistella, miten joogatunnin ohjaaja oli joskus neuvonut veryttelemään jäseniä. ”Aika kaukana kotoa.”

Olio ei odotetusti vastannut mitään. Simon olisi varmaan pyöritellyt silmiään, jos olisi nähnyt Georgien keskustelemassa elottoman, pörröisen nukan kanssa, mutta Georgie oli oikeastaan aika kiintynyt hyväntahtoisesti hymyilevään otukseen, joka ei koskaan pyöritellyt suuria muovisilmiään, vaikka taskupysäköinti olisi mennyt miten surkeasti tahansa. Aina joskus Georgie vilkaisi nukkea vaikkapa kyseenalaisen kaistanvaihdon jälkeen, ikään kuin he olisivat jakaneet keskenään salaisuuden, jota ei ikimaailmassa tunnustettaisi Simonille. Se mitä tapahtui Georgien autossa, pysyi Georgien autossa. Tai jotain sinnepäin. Toisaalta ehkä Georgie mielti sellaisia asioita vähän liikaa.

Niin tai näin, tässä hän nyt oli: uudessa osoitteessaan

Dukes Squaren aukiolla, uudessa kotikaupungissaan, uudessa elämässään! *Tervehdys, Brighton*, hän ajatteli noustessaan autosta jalat jäykkinä. Ajomatka pohjoisesta oli kestänyt viisi tuntia. *Tällainen pitäjä sinä siis olet*. Georgie katsoi nyt aukion alalaidassa kulkevan vilkkaan tien yli rannalle. Huhtikuun lämmin aurinko heijastui merestä kuin tuhannet kimaltavat paljetit. Hetkeä aiemmin hän oli ohittanut Palace Pierin kuuluisan huvittelulaiturin vuoristoratoineen ja matkamunistokokuineen, ja nyt hänen silmiensä edessä levittäytyi viktoriaanisten lyhtypylväiden ja vaaleansinisen metallikaiteen reunustama rantapromenadi. Ilma tuoksui ranskanperunoilta, merilevältä ja dieselöljyltä, ja sekoitus oli aivan toista maata kuin se puhtaan, märän ruohon tuoksu, johon hän oli kotiseudulla totunut. Häntä oli jännittänyt pakata kahden ihmisen koko elämä Yorkshiressa laatikoihin ja muuttaa kauas vierasmaaseen kaupunkiin, mutta yhtäkkiä vatsanpohjalla alkoi tuntua myös pientä innostunutta kutinaa. He saivat oikeasti asua aivan meren rannassa, omassa pikku kotipesässään. Uusi seikkailu. Uusi luku Georgien ja Simonin yhteisessä tarinassa. Siitä tulisi niin jännittävää!

Moi! Georgie tekstasi Simonille. *Perillä. Oletko matkalla?*

Vastausta odotellessaan hän tähyisi kohti taivaanranta ja hymyili itsekseen kuvitellessaan, kuinka Simon pinnoisi mäkeä ylös hänen luokseen ja sitten he kaksi juoksisivat kuin hidastetussa filmissä, kädet levällään valmiina syleilemään toisiaan. He eivät olleet nähneet toisiaan kahden pitkään viikkoon. Kaksi viikkoa Georgie oli maan-

nut öisin valveilla ja kuunnellut kaikkia outoja narahduksia, joita heidän talossaan kuului pimeässä, ja yrittänyt miettiä, oliko jossain jäänyt ikkuna auki. Samaiset kaksi viikkoa Simon oli elellyt herroiksi hotellissa aloitettuaan uudessa upeassa työssään. Kaksi viikkoa erossa tuntui ikuisuudelta, kun oli ollut saman ihmisen kanssa koko aikuisikänsä niin kuin Georgie ja Simon.

He olivat seurustelleet jo lukiossa, lähteneet sitten yhdessä Liverpoolin yliopistoon ja palanneet valmistumisen jälkeen kotiin Stonefieldiin. Molemmat olivat löytäneet työpaikat lähiseudulta: Georgie oli mennyt töihin kirjastoon, ja Simon oli saanut heti töitä arkkitehtina. Siinä missä Georgie oli rehellisyyden nimissä korkeintaan keskinkertainen kirjastonhoitaja ja hänen työssään parasta olivat sadepäivät, jolloin kirjastossa oli hiljaista ja hän saattoi viettää päivän imeskelemällä karamelleja ja lukemalla dekkareita, Simon puolestaan oli osoittautunut todella lupaavaksi arkkitehdiksi. Viidessä vuodessa Simonin persoonallinen tyyli oli tehnyt hänestä halutun suunnittelijan maan pohjoisosissa, ja lopulta hänen tätä nykyä entinen pomonsa oli rohkaissut häntä osallistumaan suunnittelu- ja tarjouskilpailuun suuresta hankkeesta Brightonissa. Ränsistyneen historiallisen rakennuksen muuttaminen luksushotelliksi oli suurin rakennushanke, jossa Simon oli koskaan ollut mukana, ja hän oli ollut haljeta riemusta, kun hänen suunnitelmansa oli valittu lukuisten tarjousten joukosta. ”Minut halutaan palkata pääsuunnittelijaksi. Vain hullu kieltäytyisi sellaisesta tilaisuudesta”, Simon oli intoillut saatuaan tiedon voitostaan. ”Sopimus on puoleksi

vuodeksi, ja se on loistava tilaisuus urani kannalta. Tämä voi olla läpimurtoni.”

Kilttinä ja hövelinä tyttöystävänä Georgie oli tietenkin ollut iloinen Simonin puolesta ja ylpeä lahjakkaasta poikaystävästään. *Totta kai* hän oli halunnut, että Simon tarttuisi loistavaan tilaisuuteen, ja *totta kai* hänkin toivoi, että kyseessä olisi Simonin arkkitehtiuran suuri läpimurto. Mutta koska hänkin oli vain ihminen eikä oikein osannut sovittaa Simonin uusinta urakäännettä siihen onnelliseen loppuun, jonka *hän* oli aina kuvitellut heidän varalleen – koira, lapset ja kiva iso talo Yorkshiressa, ehkä vielä varmuuden vuoksi toinenkin koira – hän oli ollut myös huolissaan. ”Mitä *minun* pitäisi tehdä sillä aikaa, kun sinä olet puoli vuotta Brightonissa?” Georgie oli kysynyt ja yrittänyt olla kuulostamatta liian nuivalta. ”Jääkö yksin pyörittelemään peukaloitani?”

Kysymys oli selvästi yllättänyt Simonin, ja hän oli vilkaissut Georgiea kummissaan, ikään kuin koko ajatus Georgiesta, hänen rakastetustaan ja avopuolisostaan, ei olisi edes käväissyt hänen mielessään. Ihan kuin Simon ei edes olisi välittänyt Georgiesta! ”Voimme soitella ja skypettä”, Simon oli vastannut varuillaan.

”Siis *puoli vuottako?*” Georgie oli tuijottanut Simonia tyrmistyneenä siitä, miten välinpitämättömästi mies suhtautui niin pitkään aikaan erossa. Kotona Stonefieldissä Georgien paras ystävä Amelia oli juuri mennyt kihloihin (romanttinen kosinta ystävänpäivänä, mokoma onnentyttö) ja alkanut miettiä unelmiensa hääpukua. Toinen ystäväpariskunta, Jade ja Sam, olivat menossa naimisiin

tulevana kesänä. Kun Simon siis oli soittanut kesken päivän ja kertonut, että hänellä olisi illalla tärkeää asiaa, Georgie oli luonnollisesti olettanut, että nyt olisi vihdoinkin hänen vuoronsa, ja valahtanut hervottomaksi onnesta ja odotuksesta. Hän oli aina joskus (tai oikeastaan aika usein) miettinyt, miten hän reagoisi suureen hetkeensä: kiljaisiko hän riemusta ja kapsahtaisi Simonin kaulaan, tanssahtelisi vähän ja ehkä jopa iskisi nyrkkiä voitonmerkiksi ilmaan? Ilmeisesti hän joutuisi odottamaan vielä vähän kauemmin, ennen kuin saisi vastauksen.

Georgien kysymystä oli seurannut aavistuksen liian pitkä tauko, kun Simon oli kurtistellut epävarmana kulumiaan ikään kuin yrittäen keksiä, mikä olisi oikea vastaus. ”Voisit kai... tulla mukaan?” hän oli lopulta ehdottanut.

Georgie ei olisi halunnut joutua lähtemään Simonin mukaan. Ei varsinkaan, kun Simon oli ehdottanut sitä niin puolihuolimattomasti ja se oli ollut ennemmin jälkihuomio kuin vilpittömän toive. Georgie olisi paljon mieluummin jäänyt yhdessä Stonefieldiin, heidän kotoisaan rivitalo-ohuoneistoonsa, ja lämmitellyt loikoisasti olohuoneen ihanan kamiinan paahteessa. Hän olisi mieluummin käynyt perjantai-iltaisain lähipubissa kavereiden kanssa ja kuunnellut sunnuntai-aiamuaisin tutun vanhan kirkon kelloja. (Tarkemmin ajateltuna ei ehkä sittenkään niitä kirkonkelloja, niihin kun oli oikeastaan aika ikävä herätä, varsinkin pitkäksi venähtäneen lauantai-illan jälkeen.) Pitäisikö hänen muka lähteä ihan uuteen paikkaan, missä hän ei tuntenut ketään, missä hänellä ei ollut työpaikkaa eikä ainuttakaan ystävää? Se kuulosti sanalla sanoen kamalalta.

Toisaalta Simon yksin Brightonissa kaiken maailman kiu-
sausten keskellä, kun Georgie itse kököttäisi pohjoisessa
Yorkshiressa, ei tuntunut yhtään paremmalta vaihtoeh-
dolta.

”Pidä sitä miestä silmällä”, Amelia oli varoitellut paha-
enteisesti pyöritellen uuden uutukaista kihlasormusta
nimettömässään. Hänen serkkunsa polttarit oli järjestetty
vuotta aikaisemmin juuri Brightonissa, ja hän piti itseään
sen perusteella jonkinasteisena asiantuntijana kysei-
sen kaupungin elämänmenosta. ”Lauantai-iltaisin meno
Brightonissa on kuin Villissä lännessä. Polttareita, paljaita
perseitä ja paheita kaikkialla. En ikimaailmassa päästäisi
Jasonia sinne yksin edes viideksi *minuutiksi*, puolesta vuo-
desta puhumattakaan!”

Georgie kyllä tiesi, että hänen poikaystävänsä oli nais-
ten mieleen – leveät rugbyn pelaajan hartiat, paksu hiekan-
ruskea tukka ja rento hymy – ja ajatus Simonista seksihul-
lujen polttariporukoiden piirittämänä ja kaiken maailman
viettelijättärien pokattavana ratkaisi asian lopullisesti. Kyse
ei ollut siitä, etteikö hän *luottaisi* Simoniin. Hän muuttaisi
mukana vain siksi, että hän oli lojaali tyttöystävä ja halusi
tukea miestänsä. Simon tietenkin tekisi saman uhrauksen
hänen vuokseen, jos roolit olisivat toisin päin. Eikö?

Ratkaisu oli joka tapauksessa tehty, ja se siitä. Simon
oli tullut edeltä kaksi viikkoa sitten, ja Georgie oli irti-
sanoutunut kirjastosta, raahannut ison kasan heidän
tavaroitaan varastoon eli vanhempiensa autotalliin ja
etsinyt heidän asuntoonsa vuokralaiset puoleksi vuo-
deksi. Sillä aikaa Simon oli löytänyt heille vuokra-asun-

non Brightonista, ja nyt Georgie oli siis päässyt itsekin perille ”paheiden pesään” ja seisoi odottamassa Simonia uudessa osoitteessaan. Ensivaikutelma alueesta oli tosin enemmän herraskainen ja paljon hienostuneempi kuin hän oli kuvitellut.

Georgie katseli ympärilleen avaralla aukiolla, joka vietti alas rantapromenadia kohti. Aukiota reunustivat vaaleasävyiset 1800-luvun alun talot kauniisti kaareutuvine erkkereineen, ja aukion keskellä levittäytyi suuri yhteinen nurmialue. Mikähän kaunottarista oli hänen uusi kotitalonsa? (”Siis annatko oikeasti Simonin valita asunnon ilman sinua?” Amelia oli rääkäissyt kauhuissaan. Hän oli aina ollut dramaattista sorttia. ”Olet aika... luottavainen”, Amelia oli lisännyt, vaikka ilmeestä päätellen ”aika luottavainen” tarkoitti oikeasti ”päästäsi vialla”.)

Georgiella ei ollut mielestään mitään syytä huoleen. Hän oli antanut Simonille tarkat ohjeet ja kriteerit uuden kodin valintaa varten: aivan ensimmäiseksi tietenkin merinäköala tai vähintään suuret ikkunat, joista voisi tarkkailla kaupungin vilskettä. He tarvitsisivat avaran oleskelutilan, jossa voisi kestitä ystäviä (vaikka eihän Georgie vielä tuntenut täältä ketään, mutta hän oli niitä tyyppejä, jotka löysivät uusia kavereita naistenhuoneista, bussista tai vaikka tavaratalon hissistä). Seuraavana tärkeysjärjestyksessä oli makuuhuone, johon mahtuisi isot hyllyt Georgien kirjoille. (”Ei sinun kaikkia kirjoja tarvitse raahata mukaan”, Simon oli huomauttanut. ”Minä en lähde minnekään ilman kirjojani!” Georgie oli huudahtanut sydämistyneenä siitä, että Simon saattoi edes ehdottaa moista.)

Sitten olohuoneessa täytyi tietenkin olla takka. ("Voimme paahata takassa kastanjoita", Georgie oli huokaissut haa-veillen. "Ai *huhtikuussa?*" Simon oli älähtänyt. "No takan edessä on myös mukava sekstailla", Georgie oli lisännyt viekkaasti.) Viimeinen toive Georgien listalla oli ollut oma piha siltä varalta, että he ottaisivat koiran. ("Meille ei tule koiraa", Simon oli ilmoittanut ykskantaan, mutta koirahullu Georgie ei keksinyt mitään, mikä saisi kodin tuntumaan kodilta nopeammin kuin oma kohelo karva-kuono, eikä ollut lotkauttanut korvaakaan poikaystävänsä tyyliä puheille. Simonin täytyisi vain antaa rauhassa läm-
metä ajatukselle.)

Simonia ei edelleenkään kuulunut, ja Georgie lähti nousemaan mäkeä uudelle kotitalolleen, talolle numero yksitoista. ("Oi, numero yksitoista on todella hyvä merkki", Amelia oli kohkannut, kun Georgie oli ilmoittanut uuden osoitteen ystävilleen. Amelia oli hurahtanut astrologiaan ja otti koko touhun äärimmäisen tosissaan. Koulussa häntä oli kutsuttu Astraali-Ameliaksi. "Yhdestoista talo on ystävien, toivon, tavoitteiden ja ihanteiden talo. Mikä sen parempaa!")

Seitsemän... yhdeksän... yksitoista. Siinä se oli. Jykevä musta alaovi, kolme kerrosta ja maantasossa upea kaareva erkkeri. Juuri sellainen elegantti talovanhus, jonka ovesta saattoi kuvitella astuvan ulos säätyläisnaisia, joiden alus-hameet kahisivat vienosti heidän laskeutuessaan valkoiseksi maalattuja portaita alas. Georgien olisi tehnyt mieli tekstata Amelialle, että mitenkäs nyt suu pannaan, ja hän oli juuri kohottamassa puhelintaan napatakseen talosta

kuvan, kun suuri tomuinen kaupunkimaasturi, jossa oli tummennetut ikkunat, kääntyi päätieltä ja peitti näkymän. Auto solahti parkkiruutuun (kieltämättä ihailtavan suvereenisti – siinä autossa ei ollut tarvetta kuskin tunnustuksia kuuntelevalle taustapeilimaskotille), ja autosta nousi nainen, jolla oli blondattu tukka, aurinkolasit ja piukka musta mekko. Hän heilautti suuren seeprakuvioisen käsilaukun olalleen ja ilmeisesti läksytti samalla jotakuta puhelimessa. ”Älä sitten sano, etten varoittanut”, hän paasasi marssiessaan ajoväylän yli.

Georgie nielaisi, kun tulija nousi portaita talon numero yksitoista ovelle. ”No ei se minun ongelmani ole”, nainen kivahti ja katkaisi puhelun. Sitten hän vilkaisi kelloaan, supisti suutaan ja jäi odottamaan kädet puuskassa.

Tuo jokseenkin pelottava nainen taisi olla Georgien uusi vuokranantaja. Koska Simon ei edelleenkään ollut vastannut tekstiviestiin eikä laukannut syli avoinna paikalle, oli ilmeisesti vain yksi tapa ottaa asiasta selvää.

”Täydellinen ajoitus!” mustamekkoinen nainen huu-dahti tummaksi punattu suu leveässä hymyssä, kun Georgie meni ujosti hänen luokseen esittäytymään. Naisella oli tuikkivat merensiniset silmät, mutta katseessa oli myös jotain terävää, kun hän tutkaili Georgiea. ”Hei vain, minä olen Angela Morrison-Hulme, ja omistan tämän rakennuksen. Hauska tutustua.”

Kunpa Georgie olisi älynnyt pukea ylleen jotain vähän finimpää kuin kulahtaneet farkut, raidallisen T-paidan ja ikivanhat lenkkarit. Mukava asu oli tuntunut järkevältä valinnalta neljänsadan kilometrin ajomatkalle. Hän tuskin

tuoksuikaan erityisen raikkaalta. ”Samoin”, hän vastasi, ja hänen äänensä tuli ulos kuin hermostunut määkäisy. ”Poikaystäväni Simon ei ole vielä tullut, mutta hänen kyllä pitäisi tulla näillä minuuteilla. Minä olen Georgie Taylor. Hei vain.”

”No, Georgie Taylor”, Angela sanoi. Toisin kuin uusin, reissussa rähjäntynyt vuokralaisensa hän tuoksui vahvasti parfyymilta, joka varmasti maksoi enemmän kuin Georgien auto. ”En voi seistä koko päivää odottelemassa, joten annan nämä sinulle.” Angela Morrison-Hulme irrotti kahdet avaimet suuresta nipusta, jonka oli kaivanut esiin käsilaukustaan. ”Tämä on alaoveen, ja tämä pienempi on asunnon avain. Jos hukkaatte avaimen, uuden teettäminen maksaa kaksikymmentä puntaa, ja lisäksi saatte tuta minun vihani. Eli pitäkää avaimet tallessa.” Angela naurahti äänekkäästi näyttääkseen, että hän laski leikkiä. Ainakin Georgie toivoi, että Angela laski leikkiä. ”Eiköhän mennä sisään.”

Georgie vilkaisi vielä kerran taakseen siltä varalta, että Simon hölkkäisi huohottaen heitä kohti (turha toivo), ja kävi sitten hakemassa matkalaukun ja putkikassin autonsa takakontista ja meni vuokranantajan perässä talon ovesta sisään. ”Vau”, hän henkäisi astuessaan avaraan aulaan. Huonekorkeus oli huimaava, ja aulan perältä nousivat leveät portaat, joiden askelmia peitti punainen kokolattiamatto. Tamminen kaidepuu oli kulunut vuosien saatossa silkinsileäksi, ja takorautaiset pystypinnat huokuivat melkein pariisilaista glamouria.

Angela Morrison-Hulme oli selvästi mielissään. ”Pidätkö näkemästäsi?”

Georgie nyökkäsi. ”Ihan uskomatonta”, hän sanoi eikä voinut olla vertailematta näyttävää portaikkoo heidän Stonefieldin kotinsa onnetoman kapeisiin portaisiin, jossa pystyi koskettamaan kyynärpäillä molempia seiniä yhtä aikaa.

He nousivat portaita toiseen kerrokseen, ja Angela Morrison-Hulme avasi oven, jossa luki numero kolme. ”Tervetuloa!” hän sanoi ja päästi Georgien edeltä sisään.

Georgie huomasi pidättävänsä hengitystä astuessaan kapeaan eteiseen, josta johti toinen avoin ovi olohuoneeseen. Hän laski matkalaukun ja putkikassin käsistään ja katsoi ympärilleen. Hänen vatsanpohjansa tuntui putoavan autossa muhineiden lenkkareiden tasolle. Ensivaikutelma oli suoraan sanottuna... pettymys. Kotona Stonefieldissä Georgie oli nähnyt vaivaa loihtiakseen olohuoneeseen kotoisan mutta silti ylellisen tunnelman. Siellä oli tummaksi petsattu puulattia, suuri pehmeä valkoinen matto, iso natiseva nahkasohva ja runsaasti pöyheitä koristetyynyjä. Koleina iltoina kamiina lämmitti kylmät nurkat tehokkaasti. Brightonissa hän joutui näemmä tyytymään ahtaaseen ja tunkkaiseen oleskelutilaan: seinää vasten nökötti ikäloppu, keskeltä lommolle painunut tummansininen sohva, ja ikkunoissa roikkui tomuiset samettiverhot, joiden väriä ei edes kaikkein ruusunpunaisimmilla laseilla katsottuna olisi voinut kuvailla millään muulla adjektiivilla kuin paskanruskea.

Ikkuna oli saastainen, mutta paksu likakerroskaan ei

peittänyt sitä tosiasiaa, että asunnon paraatinäkymä suuntautui pikkuiselle takapihalle ja siellä sijaitsevalle jätepieteelle eikä suinkaan merelle. *Voi ei, Simon*, Georgie ajatteli järkyttyneenä. Ilmankos mies ei ollut suvainnut saapua ajoissa paikalle. Simon ei kai ollut kehdannut kohdata Georgiaa ja hänen ensireaktiotaan uuteen ”unelmakotiinsa”.

”No niin... tämä on siis olohuone”, Angela Morrison-Hulme lausui astuessaan peremmälle ja heilautti kättään suureleisesti kuin olisi esitellyt hulppeaakin lukaalia.

”Niin”, Georgie vastasi vaisusti. Hän ei pystynyt edes esittämään innostunutta. Olisi pitänyt kuunnella Ameliää. Olisi pitänyt vaatimalla vaatia, että Simon soittaisi videopuhelun kaikista asuntonäytöistä. Mitä sen miehen päässä oli liikkunut?

”Kylpyhuone on täällä”, vuokranantaja jatkoi ja kääntyi takaisin eteiseen osoittamaan seuraavaa valkoiseksi maalattua ovea. ”Keittiö on tietenkin tuolla”, hän sanoi elehtien nopeasti kohti ahdasta käytävämäistä tilaa, jossa oli siniset laatat, tiskiallas, jääkaappi, liesi sekä kaksi pientä kaappia, ja näytti sitten, miten lämmitystä säädettiin ja kuinka rasvaiselta näyttävä liesi toimi. ”Makuuhuone on eteisen toisella puolella. Siinä taisikin olla kaikki, paitsi että haluan vielä muistuttaa, että tupakointi, alivuokralaiset, lemmikit sekä juhlat ja musiikki yhdentoista jälkeen illalla on kielletty.”

”Selvä”, Georgie sanoi ääni käheänä. Toisin sanoen kaikki hauska kielletty. Ilonpito kielletty. Aivan ehdottomasti ihana, hassu koira, joka puskisi Georgien käm-

mentä kuonollaan ja poukkoilisi tennispallon perässä piha-aukion nurmella: kielletty.

Angela onki käsilaukustaan käyntikortin ja painoi sen Georgien käteen. ”Soita ihmeessä, jos tulee mieleen vielä jotain. Kortissa on kännykkänumeroni. Poikani Paul hoitelee firman talousasioita, ja kumpi tahansa meistä voi vastata puhelimeen.” Angela iski Georgielle silmää ja väläytti toista turkoosiksi meikattua silmäluomeaan kumartuessaan lähemmäs. ”Paul on muuten *superkuuma* komistus. Jos asiat menevät pieleen sen myöhästelevän poikaystäväsi kanssa, tuollainen mukava tyttö voisi valita huonominkin. Sanonpa vain!”

Georgie yritti hymyillä, mutta se ei ollut helppoa, kun paniikki velloi vatsassa kuin aallot ulkona rannalla. Apua. Mitä hän oli mennyt tekemään? Mihin hän oli lupautunut? Ja miksi ihmeessä Simon oli valinnut tämän läävän? Siinä vasta mestariarkkitehti! Miksei Simonin taiteellinen näkemys ulottunut heidän yhteiseen lemmenpesäänsä? ”Kiitos”, Georgie sai kähistyä, vaikka kysymykset vilisivät hänen päässään kuin sääskiparvi. Hieman jälkijunassa hän kuitenkin älysi puolustaa parisuhdettaan ja lisäsi: ”Simonille tuli varmaan joku työeste.”

”Niinpä tietenkin”, Angela Morrison-Hulme vastasi ja vinkkasi uudestaan silmää. ”Mutta nyt minun täytyy jatkaa matkaa.” Hänen kenkiensä koroista jäi pieniä painaumia kokolattiamattoon, kun hän meni takaisin asunnon ovelle. ”Onnea uuteen kotiin. Tervetuloa Sea View Houseen!”

Ovi naksautti kiinni, ja Georgie jäi yksin, mykistyneenä tilanteen karmeudesta. *Että oikein Sea View House. Ja paskat,*

hän ajatteli sapekkaasti. Nimen lupaamista merimaise-
mista ei ollut tietoaakaan, ikkunoista avautui vain viehät-
tävä näkymä roskiksille. Keittiöstä löyhähti aavistuksen
mätä leimahdus, ja katossa näkyi kostea läiskä. Mitähän
Amelia sanoisi, jos näkisi Georgien nyt? *Voi luoja, Geo-
gie, mikä painajainen! Mitä helvettiä?* Kyynelet kutittelivat
Georgien silmissä, kun hän ajatteli parhaan ystävänsä
järkyttynyttä ääntä, ja hänen täytyi pinnistellä estääkseen
itseään säntäämästä takaisin ulos, hyppäämästä autoon ja
ajamasta suoraa päätä takaisin kotiin. ”Emämoka”, hän
kuvitteli sanovansa peilimaskotille tehdessään renkaita
kirskuttavan U-käännöksen. ”Katastrofi!”

Mutta sitten Georgien puhelin soi. Simon. ”Hei”, hän
vastasi varovasti. ”Missä sinä olet? Olen täällä asunnolla.”
*Ole kiltti ja sano, että on tapahtunut sekaannus eikä tämä
oikeasti ole meidän uusi kotimme*, hän ajatteli ja tökkäsi
matolla pyörivää pölypalloa kengänkärjellään.

”Anteeksi”, Simon sanoi. Taustalta kuului puhetta, joku
nauroi. ”Töissä oli kiirettä. Tapasit kai vuokranantajan?”

”Joo. Hän lähti juuri.” Georgie haroi toisella kädellä hiuk-
siaan ja nojasi seinään. Hän oli vihdoinkin päässyt samalle paik-
kakunnalle Simonin kanssa, eikä hän keksinytkään mitään
sanottavaa. Hän olisi halunnut parkua. *Inhoan tätä kämpppää!
En voi asua täällä!* Hän tiesi, ettei Simon halunnut kuunnella
kitinää. Hän ei itsekään halunnut olla riippakivi, joka valitti
kaikesta. Hän siis puri hammasta, nieli kurkkuunsa juuttu-
neen palan ja kokosi itsensä.

”Aika erikoinen tyyppi se Angela, vai mitä?” Simon
jutusteli. ”Tiedän, että kämpppä on tällä hetkellä aika karu,

mutta pidin sen valoisuudesta, ja sijainti on ihan loistava. Emme voisi päästä lähemmäs rantaa! Voimme käydä yhdessä aamu-uinnilla.”

Georgie naurahti kolkosti. ”Niinpä.” *Ei missään tapauksessa.* Oliko Simon seonnut? Entä se Georgien vaatimuslista? Oliko Simon kuunnellut sanaakaan? ”Oletko tulossa?” hän kysyi. Kaikki tuntuisi paremmalta sitten, kun hän saisi nähdä Simonin. He voisivat nauraa yhdessä asunnon sisustusratkaisuille, hän voisi piikitellä Simonia arvon arkkitehdin kammottavasta mausta, ja he voisivat vaikka vihkiä sängyn käyttöön. (Ensin Georgien tosin täytyisi imuroida sänky ja patja luteiden varalta ja suihkia koko paikka täyteen hajunpoistajaa.)

”En oikein pääse vielä lähtemään, mutta lupaan lopettaa tasan viideltä ja tulla suoraan kotiin”, Simon sanoi, ja Georgien mieliala latistui uudestaan. ”Sitten haetaan vaikka kioskista kalaa ja ranskalaisia ja jostain pari olutta, istutaan rannalla ja juodaan malja uudelle alulle.” Puhelimesta kuului taas uusi naurunremakka, ja Georgien täytyi painaa sitä tiukemmin korvalleen kuullakseen, mitä Simon sanoi. ”Täytyy mennä, nähdään myöhemmin!”

”Nähdään.” Georgie laski puhelimen kädestään ja hengitti syvään. Nyt oli turha vaipua synkkyyteen. Fish & chips -annokset Simonin kanssa rannalla. Yhteinen uusi alku. *Pää pystyyn, Georgie, kyllä se siitä.*

Georgie meni olohuoneeseen ja kurkisti ulos ikkunasta. Sisäpihalla kaksi lokkia tappeli ranskanperunakäärepaperista raivokkaasti nokkien ja siivet viuhtoen. Georgie ei ollut luovuttaja. Hän muistutti itseään siitä, kun toinen lokki lopulta